

El Ballet del "Ninot bromista". En primer terme, en Pere Esteva disfressat de Xarlot. Darrera seu, la resta de membres alguns dels quals van vestits de dona. A l'esquerra, la façana de Can Morató.

el jovent s'agrupava formant una sola colla, però hi havia anys que no s'entenien i aleshores es dividien formant cada bàndol la seva colla o partit, essent la rivalitat entre ambdós grups molt acusada. Els anys que hi havia unitat entre la fadrinalla, els actes de Carnaval es feien sempre a la sala de Can Morató, la qual estava situada al costat de la cruïlla de la carretera de Girona, on avui es troba l'hotel La Terrassa. Però els anys que s'anava a la grenya, la colla que se'n separava feia els balls a la sala de Can Japet, situada a la part de darrera de la fonda, i ja entrats als anys 30 al Saló Carmen, un gran local que la família construï al davant de l'hostal. De manera que en aquests anys hi havia dos balls en un poble tan petit com era el de Fanals —Platja d'Aro d'abans de la guerra— i cap no es quedava enrera a l'hora de contractar les millors orquestres pel Dijous Gras i fer la gresca.

En aquest temps, durant el Carnaval s'hi feia molta broma i es gaudia d'una llicència gairebé absoluta per la sàtira i la crítica, però, a la vegada, regnava també entre la gent del poble un gran esperit de confraternització, de manera que era normal que quan un veí estava malalt s'alternessin diversos conciutadans per fer-li companyia i agombar-lo per tal que els seus familiars poguessin gaudir també de la festa.

EL DIJOURS GRAS I ELS BALLETS

El Dijous Gras era el primer dia de la festa i el més celebrat, com hem esmentat. Era el dia dels "ballets", un acte que era esperat amb candeletes pel jovent del poble.

L'origen dels ballets de la Platja d'Aro és desconegut i sens dubte molt antic; no es coneix cap document que faci referència al Carnaval ni als Ballets, tan sols tenim el testimoni de la gent més gran del poble. Tots han sentit parlar d'aquesta manifestació com un acte tradicional, tant als pares i avis com a la gent gran del poble d'aquell temps.

Els Ballets eren unes representacions barreja de cançó satírica, teatre i dansa. No responien a un esquema fix producte de la tradició sinó que cada any era diferent. Eren, uns anys, cançons o músiques de moda que simplement s'escenificaven ballant i d'altres anys se'ls afegia o se'n canviava la lletra original per una altra producte de la imaginació i sempre en to satíric i burlesc. Aquestes cançons es representaven ballant una dansa que, com hem dit, era diferent cada any, al gust de l'autor de la paròdia. Els personatges del Ballet també variaven en nombre d'integrants, segons ho requerís l'argument, però sempre hi havia els dos personatges centrals de l'acció: el rei i la reina. Eren

els qui normalment portaven el pes de l'escenificació mentre que la resta de ballaires es repartien els altres papers i feien de cor d'acompanyament.

Molt temps abans del Carnaval ja es buscaven els temes adients i la música que s'hi utilitzaria; n'era l'encarregat de fer les tasques de direcció algun veí o veïns dels més afeccionats i entesos, el qual —si s'esqueia— en feia la lletra que s'hauria de cantar i preparava els passos de la dansa que es ballaria. El responsable de portar a terme aquesta feina en els últims anys fou en Rodrigo Vergeli, un home molt enginyós que tenia molta gràcia i habilitat per treure partit de les cançons i per muntar bones escenificacions. Les disfresses que vestien els membres del Ballet eren cada any diferents, segons el tema que es tractava. Algun any hi havien participat dones, però gairebé sempre els seus integrants eren homes en la totalitat, amb la particularitat de què els qui hi tenien papers de dona es disfressaven com a tals. Per descomptat, la reina era sempre un home disfressat de dona. Això comportava de vegades que, davant del dubte, algun espectador optés per aixecar les faldilles del ballarí qüestionat.

La festa del Dijous Gras començava el matí. El grup del Ballet voltava tot el poble, Fanals, Fanals d'Amunt, Treumal i la Platja, visitant casa per casa i oferint als seus moradors una representació del Ballet. Les cançons solien tenir quatre estrofes, una d'elles en castellà, però quan es feia aquesta cercavila se'n cantava una sola a cada casa, de manera que no es repetia el mateix a cada lloc. Un cop acabada la representació s'hi oferien, als ballaires, beures, ous, botifarres i diners, amb tot el qual es feia un tec posteriorment. Hi ha algunes anècdotes sobre aquesta volta matinal; en recordarem una de divertida: com hem dit, la gent de les cases donaven queviures als Ballets com agraïment; algun any hi havia hagut alguns components que, dissimuladament, agafaven ous i els amagaven a les seves butxaques. Però els altres, en advertir la circumstància, feien el camí saltant i, tot jugant, topaven continuament i empenyaven els espavilats que tenien les butxaques plenes; al cap de poca estona, i enmig de les rialles, podien observar com

